

Terugblik

'Das zweite Team des Mixed Hockey Club 'Krimpen' ist ein junges, talentiertes Team. In der Saison 1981-1982 spielte diese Team in der vierten Klasse, Reserve, wo nach einem spannenden Finale gesiegt wurde. So wurde es zur dritten Klasse, Reserve, befördert. Innerhalb des Vereins MHC 'Krimpen' hat das zweite Team ein extra Platz eingenommen. Mit Hilfe einer Art 'Promotions-Wettbewerb' wurde, gerade bei den Jugendteams, grosse Begeisterung geweckt.'

Zo werd het toenmalige Heren-2 geïntroduceerd tijdens het eerste buitenlandse toernooi dat dit Krimpen-team tijdens de Pinksterdagen van 1982 speelde. Dit toernooi in Hamburg werd de kroon op een even succesvol als historisch seizoen. Dit toernooi zou ook het eerste in een reeks zijn die zijn weerga niet heeft gekend. Er volgden in de tachtiger jaren nog vele buitenlandse trips, met nagenoeg steeds dezelfde 'heren'. Het heeft een fraaie verzameling verhalen opgeleverd.

Zoals 'Hamburg': de allereerste wedstrijd winnen van de gastheren, de bandensporen op het hoofdveld, de eenmans-polonaise van onze trompetspelende gastheer, de rondvaart ('Bei uns in Rotterdam ist alles viel grosser...'), de belevenissen met de dames wier echtgenoten ons als volleerd taxichauffeurs door Hamburg loodsten en het praktische nut van de zelf-meegebrachte bierpullen. De toernooizege werd niet behaald, maar er lag wel een prima basis voor een bijna-jaarlijks terugkerend buitenlands avontuur.

Pasen '83 werd gevierd in het Noord-Franse Cambrai, waar het behalve op de avond van de aankomst de hele tijd regende. En waar de eerste ochtend de ijspegels aan de tent hingen. De tweede nacht werd gekozen van een hotel waar toevallig ook de dames van het Bredase Zwart Wit, om dezelfde reden, logeerden. Gedeelde smart was dus ook hier halve smart. Het toernooi begon op een soppig groen grasveld, dat snel meer weg had van een zwarte modderpoel. De finale speelden we er in de natte sneeuw op een gravel-achtig stabilisé. Ongeslagen werd de toernooiwinst geboekt en in het gelukkige bezit van een grande bocale werd bemodderd en wel huiswaarts gekeerd.

Lausanne, de mooie stad aan het Meer van Genève, deden we aan met Pinksteren '84. Schitterend weer, een prima Mercedes-bus-met-wat-al-te-gewillig-gaspedaal, Wham's 'wake me up' en 's avonds laat met de broek op de enkels langs een verbijsterde campingbaas. Net geen finale, maar wel een onbegrijpelijke (nog steeds!) Heren-2-kreet rijker: Nunedrove.

Heren-2 werd 'Travelling Team MHC Krimpen'. Deauville had de primeur van de kanariegele out-fit. Uitslagen zijn niet meer te achterhalen, wel de herinnering aan grote droogte/dorst (...) en een prijs-uitreiking in stijl: in het stadhuis, compleet met champagne.

Ter voorbereiding op het seizoen 1987/88 werd gekozen voor deelname aan een groot toernooi in Southampton, bij de Old Tauntonians Sports Club, samen met 29 andere herenteams en 25 damesploegen. Drie gehuurde CX-en brachten ons er, de tegenstand was vaak te veel, maar de sfeer was opperbest. Er was een meer dan verhitte discussie met vrienden uit het Italiaanse Cagliari en juist het laatste duel moest tegen ... Juist. Daar waar iedereen een veldslag vreesde werd alom respect verdiend met technisch begaafd en mentaal gecontroleerd hockey. Met twaalf hanenkammen werd wél de show tijdens de fancy dress party gestolen.

Tegen alle principes was Southampton een jaar later weer het reisdoel. Twee Espaces en de Jetfoil zorgden voor transport. In het programmaboek werden we aangekondigd als *by all accounts a social team, which was founded in 1981. But don't be fooled they also like to play good hockey and participate in several tournaments in Europe.* De nachten in het hotel waren onvergetelijk, veelal doorgebracht aan de bar. Alhoewel, plots stonden alle hotelgasten midden in de nacht op straat...

Het (voorlopig?) laatste toernooi werd door Heren-2 gespeeld in Marburg. Twee heuse campers reden ons het tijdens de Pinksterdagen '89 naar toe. Via diverse omzwervingen kwamen we met één camper terug. Dat met twaalf man in één voertuig de grenscontrole praktisch probleemloos werd gepasseerd verbaast ons nu nog.

Robert van Lange-veld, Hans Moor, Mels van der Lely, Axel Groothuis en Paul Jansen misten geen toernooi en kwamen zo tot bijna vijftig 'caps'. Pieter van Hooft, Erik Rothmeijer, Alexander Bakker, Iwan Groothuis en Martin van der Spek misten een of meerdere toernooien. Paul Gutker, Evert-Jan Kreulen, Jack van Benten en Wouter Verduyn waren die eerste jaren onmisbaar. Met dank aan de gastspelers, zoals Frank Stahlhogen, Reginald Sam Sin, Karel Peters, Bing Liem, Kees van der Spek en Ronald ('Bartje') Reijmers.

Het is geen volledig overzicht van de 'prestaties' van dit illustere team als terugblik bij het theam 'Over de grenzen'. Ik ben er van overtuigd dat tijdens het lezen van dit relaas bij de betrokkenen de nodige herinneringen opleven. Zij zullen terugdenken aan deze ook voor hen bijzondere jaren. En deze herinneringen bindt het Heren-2-van-toen tot in lengte van jaren, *one way or another.*

Paul Jansen

Maidenhead & Krimpen Veterans

Having established our contact with MHC Krimpen when our Colts attended your Colts Easter Tournament in 1982, it was suggested by David Everett that we extend the relationship by developing a link with the Veterans.

MHC Krimpen participated in our Veterans Tournament for the first time on Sunday 8 April 1984, and have come over on eight occasions since then.

1986 was memorable for the participation of both clubs in the World Cup Veterans Tournament in England and, apart from hockey, the World Cup Veterans Banquet in London was the high spot of the campaign.

MHC Krimpen won our Veterans Tournament in 1988, beating Super Strollers (Surbiton HC) in the final on penalty strokes, and, in 1990, the process of ageing had caught up with the team who distinguished themselves by winning the Wooden Spoon - not easy when you consider that we always enter two teams with the sole intention of achieving this.

During this time we have had the pleasure of taking part in your Veterans Tournament on numerous occasions, but the hospitality has been so good that we can't remember whether or not we have ever won it. Probably not.

We have had many splendid matches against you, many parties and dinners, and have given all the old songs a bashing. We look forward to many more campaigns together. You will always be welcome at Maidenhead.

We were delighted that three of your members were able to join us on our recent, and spectacular, veterans tour of India/Nepal.

We thank you all, particularly Theo Brekelmans, for your friendship and hospitality. We congratulate the Club on your silver jubilee, and *wensen jullie heel veel succes in de toekomst.*

Lionel Connor

Maidenhead & Krimpen Colts

The long and happy association between MHC Krimpen Colts and Maidenhead HC Colts dates back to 1982 when Maidenhead first participated in the Krimpen Easter Tournament.

I made my first visit to Krimpen the following year and we decided that we should return the hospitality in 1984 by setting up our own tournament at Maidenhead. So began the tradition of alternating between the two clubs.

My earliest recollection of Krimpen is being touched by the warmth and friendliness of the members of the club who have over many years treated their visitors as members of the family.

Inevitably, personnel have changed as some of the young people are now not so young, but what have endured are the spirit and the comradeship of a very warm and special relationship.

Many of the young people have made firm and lasting friends and the thought of taking part in the tournament still generates great excitement in the players who are eligible. They too, will make friends, maybe life-long friends and this international comradeship, fostered through sport, can only be good for the future of all of us.

On behalf of Maidenhead HC Colts, may I take this opportunity of congratulating MHC Krimpen on their silver jubilee and expressing the hope that this very special relationship will continue long into future.

God bless you all.

Colin Raine

De mini-teams kregen de namen van internationals. Tim Steens, Ties Kruize, Carina Benninga, Roderik Bouwman, Laurien Willemsse en Pierre Hermans waren de eersten die op zaterdag 7 april 1984 naar Krimpen kwamen om 'hun' teams te trainen.

Hoofdstuk 4

De poppen aan het dansen

1986-1990

*20 augustus
1986: Dames-1
speelt een
vriendschappelij-
ke wedstrijd
tegen het
Amerikaanse
Boston College.*

*21 september
1986: grote
schrik alom. Na
een flinke regen-
bui verschijnen
er merkwaardige
bobbels op het
kunstgrasveld.*

*5 oktober 1986:
inbraak in het
clubhuis.
Verfgekladder in
de entree,
ketchup op de
muren in de
keuken en chaos
in de EHBO-kist.*

*10 oktober 1986:
mini-crisis op
bestuurlijk
niveau: het com-
plete jeugdbe-
stuur treedt af.*

Hij was nog betrekkelijk nieuw bij Krimpen. Op een bepaalde manier een vreemd iemand. Hij kwam van Victoria, een ras-Kralinger. Z'n tegenstanders traptten altijd in die ene schijnbeweging, de dummy. Binnen een jaar werd hij voorzitter van de Technische Commissie, een jaar later de 'echte' voorzitter.

Toen hadden we de poppen pas echt aan het dansen. De inbreng van de jeugd in de vereniging zou hij, Huib Preij, wel even vergroten. Prompt mocht en kon er niets meer. In één klap werden alle jongeren in de hoek gezet. De 'mouterij' die volgde was precies dat hij had beoogd.

Het was dus toneelspel geweest. Of het destijds een gok was of niet, dat kan hij zich nu niet meer herinneren. „Ik ben er altijd een voorstander van geweest dat veel jongeren nauw zijn betrokken bij het reilen en zeilen van een vereniging,” zegt hij nu.

„In een vereniging kan je veel doen, kan je je zelf ontplooien,” gaat Huib Preij verder. „Ik vind wel dat je ook fouten moet kunnen maken. Daar leer je van. Juist in een familieclub zijn jongeren vaak een beetje beschermd, beschermd door hun ouders die ook in die club actief zijn. Dat is heel jammer. Die bescherming is een vorm van overbegeleiding. Dat slaat elk initiatief neer.

Voor veel jongeren is thuis alles geregeld. Dat is dodelijk, het is verschrikkelijk dat er ouders zijn die werkelijk alles voor hun kinderen regelen. Helaas zie je de laatste jaren ook het tegengestelde: ouders die het wel makkelijk vinden dat er zoiets is al een hockeyclub waar hun zoon of dochter wordt opgevangen.”

Huib Preij was verenigingsvoorzitter van 1979 tot en met 1984. Hij werd opgevolgd door Hans Ankerman, die de club door zeker niet de gemakkelijkste periode heeft geloodst.

„Ik ben gestopt toen de kunstgrascommissie onder leiding van Ton Soetekouw was ingesteld,” vervolgt Huib Preij. „Er kwam toen mensen die de zaak op een andere manier wilden leiden. Zakelijker voor al. In zo'n zakelijk aanpak had ik geen zin. De bestuursvergaderingen werden in die tijd zakelijke werkvergaderingen.

Boven: Huib Preij (m), een verdwaalde ras-Kralinger in Krimpen, samen met mede-bestuursleden (vlnr) Rob Vermeer, Arthur Keijzer, Ed Jansen en (op de rug gezien) Rinia de Bruin.

Onder: lang gewacht, eindelijk gekregen. De aanleg van het kunstgrasveld had heel wat voeten in aarde, letterlijk en figuurlijk.

*Oktober 1986:
een veteranen-
selectie neemt
deel aan het WK
voor veteranen in
Engeland.*

Voorzitter van een sportvereniging ben je voor je plezier. Vergaderen doe je dus ook voor je plezier. Zoals de één naar de kroeg gaat, zo ga jij vergaderen. Zó moet je dat zien. Op de avond van een bestuursvergadering bespreek je alle problemen die er zijn. En hoe je die problemen gaat oplossen. Daar praat je uitgebreid over, want iedereen moet daar nauw bij betrokken zijn.

Een zakelijker opstelling leidt tot minder betrokkenheid. Toen ik op de club kwam waren er mensen die leefden op die club. Dat werd door die zakelijkheid anders. Ik vind gezelligheid heel erg belangrijk.”

*14 juni 1987:
opnieuw 'hoog'
bezoek voor de
mini's. (Ex-
)internationals
Lisette Sevens,
Marc Benninga
en Ronald-Jan
Heijl verzorgen
een training.*

Na het afscheid als voorzitter verdween Huib Preij niet uit beeld. Als speler en coach bleef hij nog jaren actief. Een sleutelrol was er voor hem nog weggelegd toen een bestuurlijke impasse dreigde en er onder zijn bezielende leiding een heuse club van 'wijze mensen' naar een oplossing op zoek ging.

„Dat was niet de eerste keer dat zoiets ging gebeuren,” herinnert Huib Preij zich. „Ook in mijn tijd, toen ik voorzitter was, waren er wel eens ruzies. Ruzies zijn er altijd. Zelf heb ik niet ervaren dat het daarom slecht is gegaan. De crisis, als je het zo mag noemen, die ik heb meegemaakt leek te leiden tot een tweedeling binnen het toenmalige bestuur.

*September 1988:
Jongens-A1
bereidt zich grondig voor op de
nieuwe competitie tijdens een
heus trainings-
kamp in Noord-
Limburg.*

Armand Pruijboom sr en Jan-Jouke Dijkstra hebben toen, als wijze mannen, met alle betrokken gesproken. Dat gebeurde, als ik het me goed herinner, in het clubhuis van de Tennis Club Krimpen. We zijn er toen met elkaar uitgekomen, al leidde het wel tot het vertrek van Ger Rutten als bestuurslid. Dat was pijnlijk, vervelend ook. Ger was één van die vele enthousiaste mensen. Waar het nu allemaal om is gegaan weet ik niet eens meer.”

De tweede keer dat 'wijze mensen' een oplossing moesten aandragen was in het seizoen '90-'91. Onder leiding van Huib Preij formuleerden Bart van Ogtrop, Marijke Gonzalez, Rob van Langeveld en Alexander Bakker een rapportage die later de basis vormde voor het beleidsplan van het nieuwe bestuur.

*Geen leuke 1-
april-grap in
1989: tijdens het
paastoernooi
wordt van de
Maidenhead-bus
een ruit inge-
goid.*

Huib Preij: „Voor zo'n interventie hoef je je als vereniging niet te schamen. Zeker niet als je zo een escalatie van problemen kunt voorkomen. Leuk is het natuurlijk niet, zeker niet voor de direct betrokkenen. Maar, een impasse kan een vereniging niet gebruiken. Bestuursleden zijn per definitie enthousiaste mensen. Maar als het niet klikt dan is het soms een uitkomst als je een onpartijdig iemand naar een oplossing kunt laten zoeken.”

*7 november
1989, de voorzitter spreekt: 'Het moet afgelopen zijn met dat eeuwige geklets in het veld. Iedereen houdt nu zijn mond dicht.'*

*14 november
1989: er wordt een professionele bewakingsdienst in gehuurd om het complex tijdens disco's te bewaken.*

De bestuurlijke problemen kunnen, wat Huib Preij betreft, niet worden toegeschreven aan de omstuimige groei van de vereniging na eerst de ingebruikname van de twee grasvelden en later, in 1984, de aanleg van het kunstgrasveld. „Er kwamen ook veel mensen bij die wat wilden doen voor de club,” vertelt Huib Preij.

„Neem bijvoorbeeld iemand als Arthur Keijzer. Die man sleepte iedereen er bij. Als er namen worden genoemd dan kan je niet om Ed Jansen heen. Hij had zijn zaken altijd perfect in orde. Aad Schipper was in die periode ook van belang. Hij legde de basis voor de automatisering binnen de vereniging.

Dat soort mensen, clubmensen, gooien zich met hart en ziel in de strijd. Zijn zijn ook altijd bezig en vinden erg veel plezier in de club. Bij voldoende clubmensen draait een vereniging als vanzelf. Met wat ik noem technische bestuursleden moet je als vereniging oppassen. Ik bedoel de mensen die besturen leuk vinden maar die de club niet kennen. Je hebt ze echter wel nodig, want met alleen maar clubmensen als bestuursleden liggen de problemen op de loer.

Clubmensen een uitstervend ras? Dat geloof ik niet. Je moet er wel meer energie insteken om er mensen bij te krijgen, dat wel. Ik kan me ook niet herinneren dat er ergens geen problemen zijn. Het lukt altijd wel om de juiste mensen te vinden.”

Bezorgd is Huib Preij wel. „Het ledental daalt, er komt bijna geen jeugd meer bij. Eén team per elftalcategorie is voor een vereniging niet goed, dodelijk zelfs.”

Hoofdstuk 5

Veenparasieten en mummies

1990-1995

Omdat geschiedenis zich dikwijls herhaalt wordt dit laatste hoofdstuk een vooruitblik. Clubleden geven hún visie op de toekomst van de Mixed Hockey Club 'Krimpen'. Sommigen optimistisch danwel hoopvol, anderen kritisch, realistisch en, in een enkele geval, pessimistisch.

*Ledenvergadering
5 juli 1990: het
bestuur uit grote
zorgen over niet
te vervullen ver-
enigingsfuncties.
Voorzitter Hans
Ankerman spreekt
van 'magere
jaren'.*

Vaststaat dat de gemeente Krimpen aan den IJssel vergrijst, maar dat is ons ook al verteld door toenmalig directeur Sportzaken Cees Langbroek en wethouder Ton Bosma in de speciale Bullytin ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan in 1980. Met de invulling van het bouwgebied Lansingh-Zuid, vanaf 1996, komt er een eind aan de bouwactiviteiten in Krimpen aan den IJssel. De toestroom van jong(st)e jeugdleden is al enige jaren behoorlijk afgenomen. De eerste 'haperingen' in de elftalopbouw tekenen zich al af. Het is niet meer dan een schrale troost te weten dat om ons heen vele andere verenigingen met hetzelfde probleem tobben.

Het probleem blijft niet beperkt tot numeriek geworstel. In voorgaande hoofdstukken is aangegeven dat het leiden van een vereniging niet kan zonder de bereidwilligemedewerking van leden en ouders van jeugdleden. Ook is duidelijk geworden dat die medewerking te wensen overlaat. Steeds minder mensen moeten steeds meer doen.

De vraag is gerechtvaardigd of de toekomst voor onze vereniging nog wel zo rooskleurig is. Halen we met elkaar nog eens 25 jaar of is er in het jaar 2020 sprake van een fusieclub IJsselgemeenten?

*Het vierde lustrum
wordt onder meer
gevierd met een
hockeymarathon.
Sportwethouder
W.W.S. van
Duijvendijk geeft
het startsein.*

Die laatste vraag blijkt helemaal niet zo'n vreemde. Voor dit laatste hoofdstuk is aan een aantal clubleden gevraagd een bijdrage te leveren. Die bijdrage moest gaan over wat er ná deze eerste 25 jaar gaat gebeuren; als voorspelling, wens, droom of als (fictief) verhaal. En zie: in één van die bijdrage is er sprake van de Hockey Club Combinatie Rivium...

Boven: Hockey is ook een zaak van geld. Voorzitter Hans Ankerman (m) kijkt toe als Ton Soetekouw (l, namens de Postbank) en Miquel Gonzalez (r, Hispafruit) de sponsorcontracten onderteken. Heren-I en Dames-I zijn al blij met de nieuwe out-fit.

Onder: De lustrumcommissie, vlnr Alexander Bakker, Marja Jonker en Theo Brekelmans.

Maart 1991: de nationale damesploeg van Oostenrijk bereidt zich in Krimpen voor op het naderende Europees Kampioenschap. Oostenrijk speelt op ons kunstgrasveld twee oefenwedstrijden: tegen Jong Oranje en tegen Dames-1.

Op 25 maart 1991 besluit het bestuur tot verplichte bardiensten door alle seniorleden.

Piet **B**lom, oprichter en erelid: „Krimpen zal sportief gezien een tweedeklasser blijven. Dat is geen ramp. Goede spelers zullen blijven weggaan. Het liefst zou ik zien dat spelers en speelsters van de eerste teams iets meer terug doen voor de club. De vereniging heeft een regionale functie. Ik ben over die toekomst niet zo somber. Groei zal er niet zijn, praten over een tweede kunstgrasveld is ook niet nodig.”

Nienke de **P**auw, miniteam Carina Benninga: „Ik denk dat het de komende jaren nog leuker wordt en dat er nog veel meer mensen komen hockeyen bij Krimpen.”

Caspar van **E**k, miniteam Jacques Brinkman: „Ik denk dan wij in de komende jaren soms zullen winnen, dat ik beter ga trainen en dat het later nog leuker zal worden.”

Hèlène **K**ars, miniteam Frederiek Grijpma: „Ik hoop dat mijn team en ik veel bekertjes gaan winnen.”

Stellan **G**lissenaar, miniteam Koen Pijpers: „Ik denk dat er de komende jaren een nieuw kunstgras komt. En natuurlijk hoop ik dat de club nog lang bestaat.”

Thomas van **S**looten, miniteam Taco van den Honert: „Ik hoop dat deze hockeyclub nog 100 jaar zal bestaan.”

Pips **I**Jsseldijk, veteranen: „We schrijven het jaar 2020, hockeyclub Krimpen viert zijn tiende lustrum. We noteren voor u de hoogtepunten van dit lustrumspektakel:
- Op het Krimpense kabelnet is een lokaal sportkanaal van start gegaan. Het tiende lustrum van MHCK was hiervoor de aanleiding. Hoofdsponsors en initiatiefnemers voor het nieuwe kanaal zijn Hispafruit International bv, de multinational die zijn 25 verdiepingen tellende hoofdgebouw sinds januari van dit jaar heeft gevestigd op het terrein van de voormalige Krimpense gevangenis, en BGS Keuken Superstores, een Europese keukengigant voortgekomen uit de voormalige Brugman-keten en het Rotterdamse GS Keukens.